

บทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียช่วงปี พ.ศ.
2550-2555 : กรณีศึกษากลุ่มแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่
บริสุทธิ์และยุติธรรม กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาว
อินเดีย และองค์กรเสียงประชาชน*

The Roles of People's Politics in Malaysia during
2007-2012 : The Case of Coalition for Clean and Fair
Elections, Hindu Rights Action Forcel, and Voice of
the Malaysian People

เฉลิมชัย โชติสุทธิ์**
ChalermchaiChotisut

---

* บทความนี้ได้รับการพิจารณาให้นำเสนอในการประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติและระดับนานาชาติ ครั้งที่ 8 โดยโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ร่วมกับภาคีเครือข่าย จัดขึ้นเมื่อวันศุกร์ที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2559 ณ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองและการจัดการปกครอง ภาค วิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, E-mail: jkyudesu@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาบทบาทและการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียระหว่างช่วงปี พ.ศ.2550-2555 ผ่านกลุ่มกรณีศึกษา ได้แก่ แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Bersih) กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (HINDRAF) และองค์กรเสียงประชาชน (SUARAM) จากการศึกษาพบว่ากลุ่มขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้ได้ส่งเสริมให้เกิดการตระหนักรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย และประสบความสำเร็จในการสร้างบทบาทของการเมืองภาคประชาชนด้วยการชุมนุมประท้วงเพื่อเสนอข้อเรียกร้องต่อรัฐบาล ซึ่งเห็นได้จากประสิทธิภาพในการระดมมวลชนจากชาวมาเลเซียผู้สนับสนุนได้เป็นจำนวนมาก ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียประกอบด้วยปัจจัยหลัก 4 ประการได้แก่การสนับสนุนจากกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน องค์กรภาคประชาสังคม และองค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งมีความไม่พอใจต่อการบริหารงานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ การผลักดันข้อเรียกร้องทั้งที่เป็นประเด็นร่วมของทุกกลุ่มในสังคมและประเด็นเฉพาะกลุ่มการสร้างเครือข่ายกับองค์กรทั้งในและต่างประเทศ และการรณรงค์ข้อเรียกร้องผ่านทั้งช่องทางของสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อสังคมออนไลน์สมัยใหม่

คำสำคัญ: การเมืองมาเลเซีย, การเมืองภาคประชาชน, การชุมนุมประท้วง

Abstract

This study purports to examine the roles and proliferation of the people's politics in Malaysia during 2007-2012. Its findings show that the people's politics in Malaysia has been triggered by three political groups namely the Coalition for Clean and Fair Elections (Bersih), the Hindu Rights Action Force (HINDRAF), and the Voice of the Malaysian People (SUARAM). Their strenuous and continuing political movements stimulate the public consciousness with regards to the importance of the people's politics and accordingly have successfully organized several mass protests of Malaysian people against the government. Key factors involving the expansion of the people's politics in Malaysia are arguably the encouragement of opposition parties, the civil society organizations, and the non-government organizations all of which have been manifested in the forms of the administration of the incumbent BN coalition government, pushing requirements involving both inclusive and exclusive issues, joining forces and networking with organizations within and outside the country, and launching campaigns through printing and online media.

Keywords: Politics in Malaysia, People's politics, Demonstrations

บทนำ

สถานการณ์ทางการเมืองของมาเลเซียที่ค่อนข้างมีเสถียรภาพสูงเกิดจากการนำของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ (National Front) ซึ่งประสบความสำเร็จในการสร้างความมั่นคงทางการเมืองจนครองตำแหน่งเป็นรัฐบาลเดี่ยวมากกว่าห้าทศวรรษ ทั้งยังสามารถควบคุมพรรคการเมืองฝ่ายค้านไม่ให้มีอำนาจมากเกินไปจนทำให้อำนาจของรัฐบาลได้ทำให้การเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียไม่ค่อยได้ตื่นตัวมากนัก ในช่วงที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าการเคลื่อนไหวของภาคประชาชนในมาเลเซียจะปรากฏให้เห็นอยู่บ้างในช่วงก่อนหน้า พ.ศ.2550 แต่การที่รัฐบาลมาเลเซียได้มีการควบคุมการแสดงออกทางการเมืองอย่างเข้มงวดจึงไม่ได้เปิดโอกาสให้ขบวนการเคลื่อนไหวภาคประชาชนขยายตัวมากนัก อย่างไรก็ตามในช่วงปี พ.ศ.2550-2555 บทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียมีความเปลี่ยนแปลงที่ต่างไปจากเดิม เนื่องจากได้ปรากฏการเคลื่อนไหวของภาคประชาชนหลายกลุ่มที่ออกมาเดินขบวนประท้วงต่อรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติบ่อยครั้งและมีความต่อเนื่องมากขึ้นโดยได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียจำนวนมาก

จากปรากฏการณ์ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวบทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ.2550-2555 และนำเสนอปัจจัยที่ทำให้เกิดการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย ผ่านการศึกษาการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักศึกษา 3 กลุ่ม ได้แก่ แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Bersih) กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (HINDRAF) และองค์กรเสียงประชาชน (SUARAM) โดยการใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการเก็บข้อมูลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งในช่วงแรกจะเป็นการกล่าวถึงปรากฏการณ์ของบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในช่วงปี พ.ศ.2550-2555 หลังจากนั้นจะเป็นการอธิบายถึงความเป็นมาและบทบาทการเคลื่อนไหวของแต่ละกรณีศึกษา รวมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวซึ่งปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียประกอบด้วยปัจจัยหลัก 4 ประการได้แก่ การสนับสนุนจากกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน องค์กรภาคประชา

สังคม และองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีความไม่พอใจต่อการบริหารงานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ การผลักดันข้อเรียกร้องทั้งที่เป็นประเด็นร่วมของทุกกลุ่มในสังคมและประเด็นเฉพาะกลุ่ม การสร้างเครือข่ายกับองค์กรทั้งในและต่างประเทศ และการรณรงค์ข้อเรียกร้องผ่านทั้งช่องทางของสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อสังคมออนไลน์สมัยใหม่ นอกจากนี้ก็ยังมีปัจจัยเสริมอื่นๆ ที่แตกต่างกันไปในแต่ละกรณีศึกษาเพื่อเป็นการสร้างแรงกดดันต่อรัฐบาลในการตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของกลุ่มขบวนการเคลื่อนไหว

บทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียช่วงปี พ.ศ.2550-2555

แม้ว่าบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ.2550-2555 จะปรากฏให้เห็นถึงความตื่นตัวขึ้นอย่างชัดเจน ทั้งนี้การออกมาเคลื่อนไหวและแสดงความไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลในมาเลเซียไม่ได้เพิ่งปรากฏขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวเท่านั้นแต่ได้มีบทบาทอยู่เป็นระยะมาตั้งแต่หลังจากได้รับเอกราชจากอาณานิคมอังกฤษ กลุ่มขบวนการเคลื่อนไหวในช่วงดังกล่าวของมาเลเซียมักจะมี ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติและศาสนา เช่น ขบวนการ Dongjiaozong เกิดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ.2493 เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางการศึกษาของชาวมาเลเซียเชื้อชาติจีน(Chinese Educationist Movement) เพื่อปกป้องสิทธิในการศึกษาภาษาจีนในมาเลเซีย และขบวนการ Dakwahเกิดขึ้นในช่วงทศวรรษ 2500 เพื่อรณรงค์และสนับสนุนการฟื้นฟูศาสนาอิสลาม (Govindasamy, 2015)

หลังจากนั้นกิจกรรมการเคลื่อนไหวในมาเลเซียได้พัฒนาไปมากกว่าประเด็นเรื่องผลประโยชน์ทางเชื้อชาติและศาสนา โดยกลุ่มเคลื่อนไหวเหล่านี้ได้ให้ความสำคัญกับประเด็นการต่อสู้ทางการเมืองและขยายไปสู่ประเด็นด้านสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองมากขึ้นการเคลื่อนไหวภาคประชาชนในมาเลเซียได้มีบทบาทสำคัญอีกครั้งหนึ่งจากการเกิดขึ้นของขบวนการปฏิรูป (Reformasi) ในช่วงปี พ.ศ.2540-2542 โดยมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งของผู้นำทางการเมืองระหว่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์มูฮัมหมัดกับนายอันวา อิบราฮิม รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังซึ่งมีความขัดแย้งกันหลายประเด็นโดยเฉพาะการ

แก้ไขปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจและการเมือง ความขัดแย้งในครั้งนี้เป็นเหตุให้นายอันวาต้องออกจากตำแหน่งในรัฐบาลโดยถูกดำเนินคดีด้วยข้อกล่าวหาการทุจริตคอร์รัปชันและการมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน (Moten, 2011)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้นายอันวาได้รับการสนับสนุนจากประชาชนจำนวนหนึ่งที่เขาเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ยึดมั่นในหลักศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัดและเป็นนักการเมืองที่ใสสะอาด การเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปได้เริ่มก่อตัวขึ้นจากการที่นายอันวาได้ออกไปปราศรัยตามรัฐต่างๆ ทั่วประเทศโดยสาระสำคัญของการปราศรัยเกี่ยวข้องกับความเป็นในการปฏิรูปทางการเมืองและการโจมตีนโยบายของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์มุฮัมหมัด จนนำไปสู่การชุมนุมใหญ่ของขบวนการปฏิรูปในวันที่ 20 กันยายน พ.ศ.2541 ซึ่งรัฐบาลได้มีการสลายการชุมนุมและนายอันวาที่ถูกจับดำเนินคดีหลังจากการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปได้นำไปสู่การรวมตัวกันของกลุ่มพรรคฝ่ายค้านในชื่อ แนวร่วมทางเลือก (Barisan Alternative-BA) ในปี พ.ศ.2542 และได้มีการทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) เพื่อสร้างการสนับสนุนจากประชาชนทั้งนี้หากพิจารณาตามตัวชี้วัดโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ซึ่งอธิบายถึงความขัดแย้งและความแตกแยกในหมู่ชนชั้นนำทางการเมือง กลุ่มองค์กร หรือสถาบันทางการเมือง ซึ่งจะเป็นการเปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวนำเสนอเป้าหมายหรือข้อเรียกร้องของพวกเขาขึ้นมาเพื่อเป็นทางเลือกใหม่ให้กับการเมืองและสังคมได้ นอกจากนี้ความขัดแย้งในหมู่ชนชั้นนำยังทำให้สาธารณชนผู้เฝ้ามองที่ไม่เคยกล้าออกมาเคลื่อนไหวและแสดงความคิดเห็นทางการเมืองมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น(ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552)

แม้ว่ามาเลเซียจะมีความมั่นคงทางการเมืองและมีเสถียรภาพสูงแต่สภาพทางการเมืองในแต่ละช่วงเวลามีความแตกต่างกันเนื่องจากมีสภาวะแวดล้อมที่มามีอิทธิพลไม่เหมือนกัน เช่น ลักษณะและนโยบายของผู้นำทางการเมืองในแต่ละยุคสมัย เสถียรภาพทางการเมือง ความเข้มแข็งของรัฐ และบริบททางเศรษฐกิจและสังคมในขณะนั้น ปัจจัยเหล่านี้มีผลกับการเกิดขึ้นและขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนได้เช่นเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบกับบริบททางการเมืองในช่วงก่อนหน้าทศวรรษ 2540 ซึ่งเป็นยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์มุฮัมหมัด เป็นยุคที่รัฐบาลค่อนข้างมี

เสถียรภาพและชนชั้นนำทางการเมืองมีเอกภาพสูง กลุ่มขบวนการเคลื่อนไหวต่างๆ จึงไม่สามารถออกมาชุมนุมเรียกร้องหรือเคลื่อนไหวทางการเมืองได้มากนัก อีกทั้งยังมีอุปสรรคในการสร้างและรวบรวมพันธมิตรหรือเครือข่ายจนทำให้ไม่สามารถเป็นกลุ่มที่มีความเข้มแข็งพอในการออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องและต่อรองกับรัฐได้

หลังจากนั้นรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติก็เริ่มประสบกับสภาวะขาดเสถียรภาพทางการเมืองตั้งแต่ในช่วงปลายของรัฐบาลอับดุลละห์ บาดาวี และต่อเนื่องมาจนถึงสมัยของนายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัคโดยเฉพาะปัจจัยจากความล้มเหลวในการบริหารงานของรัฐบาลอับดุลละห์ บาดาวี จากที่เคยให้สัญญาไว้กับประชาชนก่อนเข้ามาบริหารประเทศว่าจะเข้ามาแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ปัญหาคอร์รัปชัน และการปฏิรูปตำรวจกับกระบวนการยุติธรรมแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร อีกทั้งปัญหาความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติก็กลับแย่ลงอีกเนื่องจากรัฐบาลของนายอับดุลละห์ บาดาวี ได้กลับไปใช้นโยบายให้ความสำคัญกับชาวมลายูเชื้อชาติมลายูมากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ และการพยายามสร้างสังคมมุสลิมในมาเลเซีย (Lee Hock Guan, 2008)ทำให้รัฐบาลขาดความเชื่อมั่นจากชาวมลายูเพิ่มมากขึ้น

ความขัดแย้งของผู้นำทางการเมือง ความล้มเหลวในการบริหารงานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ และการขยายตัวของภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลและกระตุ้นให้เกิดปรากฏการณ์การเคลื่อนไหวของภาคประชาชนในช่วงปี พ.ศ.2550-2555 โดยเฉพาะการประชุมประท้วงใหญ่ของ 3 กลุ่ม คือกลุ่มแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Bersih) เพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซียที่ไม่มีความเป็นธรรม อันเนื่องมาจากการแทรกแซงของรัฐบาลในกระบวนการเลือกตั้ง หลังจากนั้นไม่นานกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (HINDRAF) ก็ได้ออกมาประท้วงเพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย การประท้วงนี้ของกลุ่มนี้ได้บอกเป็นนัยว่าได้ว่ารัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติไม่ได้สนใจเกี่ยวกับสถานะความเป็นอยู่ของชาวมลายูเชื้อชาติอินเดีย นอกจากนี้ก็ยังมีกรชุมนุมครั้งใหญ่ของกลุ่มองค์กรเสียงประชาชน (SUARAM) เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act- ISA) และการส่งเสริมประเด็นด้านสิทธิ

มนุษยชนในประเทศมาเลเซียการเคลื่อนไหวของทั้งสามกรณีศึกษาข้างต้นจึงมีความสำคัญต่อการศึกษาบทบาทของการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าว โดยในแต่ละกรณีศึกษาจะแสดงให้เห็นถึงความเป็นมาและพัฒนาการการเติบโตของแต่ละขบวนการเคลื่อนไหว การสร้างบทบาทและปรากฏการณ์ในการเคลื่อนไหว รวมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย

แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Coalition for Clean and Fair Elections) หรือ เบอ์เซห์ (Bersih) เกิดขึ้นจากความร่วมมือกันระหว่างพรรคการเมืองฝ่ายค้าน กลุ่มภาคประชาสังคมและองค์กรที่สนับสนุนการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง ของมาเลเซีย แนวร่วมเบอ์เซห์ก่อตั้งอย่างเป็นทางการในวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2549 โดยมีเป้าหมายเพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง เนื่องจากที่ผ่านมากลุ่มเหล่านี้มองว่าระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียนั้นมีความไม่เป็นธรรม ทั้งนี้กลุ่มแนวร่วมเบอ์เซห์ได้มีการชุมนุมประท้วงอย่างต่อเนื่องมาแล้วถึง 3 ครั้ง

การเดินขบวนประท้วงครั้งแรกเกิดขึ้นในวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ.2550 โดยได้รับการสนับสนุนหลักจากพรรคการเมืองฝ่ายค้าน (Pakatan Rakyat) แนวร่วมเบอ์เซห์ได้เดินขบวนไปยื่นข้อเรียกร้องต่อสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซียเพื่อให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งโดยเสนอการปฏิรูปใน 4 ประเด็นสำคัญคือ

- 1) ให้ใช้หมึกที่ลบไม่ออกสำหรับผู้ลงคะแนนเลือกตั้งเรียบร้อยแล้ว
- 2) จัดทำทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งใหม่ให้บริสุทธิ์ยุติธรรม
- 3) ยกเลิกการลงทะเบียนทางไปรษณีย์ และ

4) อนุญาตให้พรรคการเมืองได้มีสิทธิในการรณรงค์หาเสียงผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Lee, 2010)

อย่างไรก็ตามการชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซ่ยังได้เกิดขึ้นอีกสองครั้ง คือ การชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซ่ 2.0 ซึ่งเกิดขึ้นในวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ.2554 โดยการชุมนุมในครั้งนี้ได้รับการขนานนามว่าเป็น การเดินประชาธิปไตย (Walk for Democracy) และหลังจากนั้นก็ตามมาด้วยการชุมนุมครั้งที่สามหรือ เบอร์เซ่ 3.0 ในวันที่ 28 เมษายน พ.ศ.2555 ซึ่งการชุมนุมในครั้งนี้นับว่าเป็นการประท้วงที่ใหญ่ที่สุดจากการชุมนุมประท้วงที่ผ่านมา

สำหรับปัจจัยที่ทำให้เกิดการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในกรณีของกลุ่มแนวร่วมเบอร์เซ่ได้แก่ การผลักดันข้อเรียกร้องที่เป็นประเด็นร่วมของทุกกลุ่มในสังคมซึ่งขยายออกไปมากกว่าประเด็นทางเชื้อชาติโดยแนวร่วมเบอร์เซ่มีเป้าหมายสำคัญในการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง ของมาเลเซีย ซึ่งถือเป็นประเด็นที่มีขอบเขตกว้างและเกี่ยวข้องกับสิทธิของคนส่วนใหญ่ที่ไม่ได้จำกัดเฉพาะอยู่ที่ผลประโยชน์ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งทำให้สามารถสร้างแรงสนับสนุนจากประชาชนได้จำนวนมากโดยแนวร่วมเบอร์เซ่ได้เปิดเผยถึงความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้ง เช่น การขัดขวางการเข้าถึงสื่ออย่างเท่าเทียมกัน การรณรงค์ที่ไม่มีสิทธิ์เลือกตั้งมาลงคะแนนเสียงจำนวนมาก (phantom voters) การลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ที่ไม่เป็นธรรม การเปลี่ยนแปลงเขตการเลือกตั้งใหม่เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แนวร่วมแห่งชาติได้เปรียบในการเลือกตั้ง และรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติยังได้เข้าไปมีอิทธิพลเหนือคณะกรรมการเลือกตั้งอีกด้วย (Funston, 2001)

ประการต่อมาคือการปรับเปลี่ยนบทบาทผู้นำของแนวร่วมเบอร์เซ่ให้มีลักษณะเป็นขบวนการที่ได้รับการยอมรับจากคนหลากหลายกลุ่ม จะเห็นได้ว่าการชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซ่ครั้งแรกที่อยู่ภายใต้การนำของพรรคการเมืองฝ่ายค้านนั้นยังมีผู้เข้าร่วมไม่มากนักเนื่องจากเป็นขบวนการที่ไม่ได้เปิดกว้างและยังคงยึดติดกับฐานเสียงของพรรคฝ่ายค้านจริง ทำให้ผู้เข้าร่วมชุมนุมส่วนใหญ่มาจากกลุ่มผู้สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านเท่านั้น แต่การชุมนุมในครั้งต่อๆ มามีการเปลี่ยนบทบาทของผู้นำไปเป็นองค์กรภาคประชาสังคมอย่างเช่นการให้นาง Ambiga Sreenivasan ซึ่งเป็นนักกฎหมายที่ได้รับการยอมรับจากบรรดานักเคลื่อนไหวภาคประชาสังคมมาเป็นแกนนำเบอร์เซ่ 2.0 แทนผู้นำที่มาจากพรรคการเมืองทำให้แนวร่วมเบอร์เซ่

กลายเป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่นำเชือถือและเป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไปมากขึ้นโดยมีผู้สนับสนุนที่มาจากทุกเชื้อชาติและทุกแนวคิดทางการเมืองซึ่งจะเห็นได้จากจำนวนของผู้เข้าร่วมชุมนุมที่เพิ่มมากขึ้นในการชุมนุมครั้งต่อๆ มาณอกจากนี้แนวร่วมเบอร์เซยังประสบความสำเร็จในการใช้สื่อสังคมออนไลน์และเทคโนโลยีการสื่อสารสมัยใหม่เพื่อสร้างการสนับสนุนจากประชาชนและการระดมมวลชนที่มีประสิทธิภาพโดยสื่อสังคมออนไลน์มีบทบาทสำคัญในการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลและเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ข้อเรียกร้องของกลุ่มผู้ชุมนุมซึ่งแตกต่างจากในช่วงก่อนหน้านี้ที่สื่อกระแสหลักถูกควบคุมโดยรัฐบาลทำให้กลุ่มขบวนการไม่ค่อยมีพื้นที่ในการแสดงความคิดเห็น ทั้งนี้การแพร่กระจายของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์โดยเฉพาะ Blogs และ YouTube ได้มีอิทธิพลและบทบาทสำคัญตั้งแต่การชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซในปี พ.ศ.2550 และหลังจากนั้นในการชุมนุมเมื่อปี พ.ศ.2554 สื่อสังคมออนไลน์อย่าง Facebook และ Twitter ได้กลายมาเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ในการวิพากษ์วิจารณ์และการแสดงความคิดเห็นของชาวมาเลเซีย

กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวฮินดู (Hindu Rights Action Force)หรือที่รู้จักกันในชื่อ ฮินดราฟ(Hindraf) ก่อตั้งขึ้นในเดือนมกราคม พ.ศ.2549 เกิดจากการรวมตัวของกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน(NGOs)ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติฮินดูกว่า 30 กลุ่ม โดยผู้นำคนสำคัญคือ

Wathayamoorthy Ponnusamy และ Uthayakumar Ponnusamy มีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมืองรวมทั้งการรักษาวัดธรรมและดำรงอัตลักษณ์ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติฮินดู (Farish Ahmad Noor, 2008) สำหรับการเคลื่อนไหวของกลุ่มฮินดราฟได้เกิดขึ้นหลายครั้ง โดยเฉพาะการออกมาชุมนุมต่อต้านการรื้อถอนวัดฮินดูตามสถานที่ที่มีการรื้อถอนและการร้องเรียนไปยังหน่วยงานต่างๆ เช่น รัฐสภาอังกฤษรัฐบาลแห่งชาติอินเดียและองค์กรชาวฮินดูอเมริกา เป็นต้นหลังจากที่มีความชัดเจนว่าการรณรงค์ต่อต้านการรื้อถอนวัดฮินดูประสบความสำเร็จ กลุ่มฮินดราฟจึงได้มีการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ในวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ.2550 นับเป็นการเดินขบวนที่ใหญ่ที่สุดของชาวมาเลเซียเชื้อชาติฮินดู

ปัจจัยที่ทำให้เกิดการขยายตัวของกลุ่มอินทราฟได้แก่การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียโดยเฉพาะประเด็นความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจ ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียดูเหมือนจะมีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ด้อยกว่าชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูและชาวมาเลเซียเชื้อชาติจีน ทั้งนี้สาเหตุที่สำคัญมาจากการดำเนินนโยบายของรัฐบาลที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับกลุ่มคนเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย ไม่ว่าจะเป็นความไม่เท่าเทียมกันของสังคมมาเลเซียจากการแบ่งแยกและเลือกปฏิบัติกับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย โดยเฉพาะจากนโยบายภูมิบุตรา (Bumiputera) ซึ่งเป็นนโยบายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขสถานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันระหว่างชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูกับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอื่นๆ โดยรัฐบาลให้ความสำคัญในการส่งเสริมชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูให้เข้ามามีบทบาททางเศรษฐกิจมากขึ้นด้วยมาตรการต่างๆ นำไปสู่การไม่ได้ให้ความสำคัญทางเศรษฐกิจกับกลุ่มเชื้ออื่นๆ ประการต่อมาคือ แรงกระตุ้นที่มาจากกระแสคิดสิทธิทางวัฒนธรรมและศาสนาจากรัฐบาลมาเลเซียที่มีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียมองว่าพวกเขาถูกรองรับโดยกลุ่มเชื้อชาติมลายูมุสลิมโดยหลังจากทศวรรษ 2523 รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับการก้าวสู่การเป็นอิสลามหรืออิสลามานูวัตร์ (Islamization) และมีการนำหลักปฏิบัติทางศาสนาอิสลาม (Islam Hadhari) มาเป็นใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในสังคมมาเลเซียซึ่งไม่เพียงนำมาปฏิบัติเฉพาะกับสังคมของมุสลิมเท่านั้นแต่ยังนำมาใช้จำกัดสิทธิของกลุ่มที่ไม่ได้เป็นมุสลิมอีกด้วย จนนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียโดยเฉพาะเหตุการณ์การรื้อถอนวัดฮินดูและศาสนาสถานทางศาสนาฮินดูจำนวนมากในช่วงรัฐบาลของนายอับดุลละห์ บาตาวี และความขัดแย้งที่เกิดจากกรณีการฝังศพชาวฮินดูตามประเพณีของศาสนาอิสลามอย่างไร้ก็ตามความขัดแย้งในประเด็นเหล่านี้ได้นำไปสู่ความไม่พอใจต่อพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย (Malaysian Indian Congress-MIC) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองตัวแทนของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียและเป็นพรรคร่วมรัฐบาลที่อยู่ในแนวร่วมแห่งชาติแต่ก็ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นปากเป็นเสียงให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียได้มากนัก เนื่องจากผู้นำของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียมีอำนาจในรัฐบาลน้อยมาก (Osman, 2007)

กลุ่มอินทราฟได้พยายามทำให้ประเด็นการการถูกผลักให้เป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียนั้นเป็นประเด็นระหว่างประเทศเพื่อทำให้การเรียกร้องของพวกเขาได้รับความสนใจและเป็นการกดดันรัฐบาลมาเลเซียในการแก้ไขปัญหาแกนนำของกลุ่มอินทราฟได้หันไปเรียกร้องและสร้างการสนับสนุนจากองค์กรระหว่างประเทศอย่างเช่น ในวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ.2550 วาระครบรอบ 50 ปี แห่งการได้รับเอกราชจากอังกฤษ นักกฎหมาย ที่เป็นตัวแทนของกลุ่มอินทราฟได้ฟ้องร้องต่อศาลของอังกฤษเพื่อเรียกร้องให้มีการชดเชยค่าเสียหายต่อการที่อังกฤษได้นำชาวอินเดียจากประเทศอินเดีย มาอยู่ในมาเลเซีย ซึ่งปัจจุบันกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้กลายเป็นประชากรส่วนหนึ่งในมาเลเซีย แต่อังกฤษก็ไม่ได้มีการปกป้องและดูแลสถานะความเป็นอยู่ที่ดีแก่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียหลังจากที่มาเลเซียได้รับเอกราชหลัง

จากนั้นในวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ.2550 ยังได้มีการส่งข้อร้องเรียนถึง นายกรัฐมนตรีของอังกฤษ (Gordon Brown)โดยมีการกล่าวโทษต่อรัฐบาลมาเลเซีย ว่ามีพฤติกรรมในการ “กวาดล้างเชื้อชาติอินเดีย”(ethnic cleansing of Indian) รวมทั้งได้มีการร้องเรียนประเด็นดังกล่าวไปยังศาลโลกและศาลอาญาระหว่างประเทศ ในข้อร้องเรียนได้มีการอ้างว่าชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียถูกละเมิดโดยรัฐบาลที่ดำเนินนโยบายอิสลามแบบสุดโต่งและชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียยังมักจะถูกมองว่าเป็นกลุ่มก่อการร้ายอีกด้วย (Asha Rathina Pandi, 2014)

การที่จะทำให้การเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิของกลุ่มอินทราฟได้รับความสนใจและพัฒนาไปเป็นประเด็นระหว่างประเทศได้นั้นกลุ่มอินทราฟได้ใช้เครื่องมือที่สำคัญคือ อินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์สมัยใหม่ในการเผยแพร่การเรียกร้องของพวกเขาทั้งในประเทศและต่างประเทศทั้งนี้กลุ่มอินทราฟได้ใช้ประโยชน์จากทั้งสื่อแบบใหม่ เช่น Blogs Website YouTube และสื่อแบบเก่า เช่น วิซีดีไบปลิว เครื่องขยายเสียงเพื่อสร้างการตระหนักรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นข้อเรียกร้องของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ตัวอย่างเช่น ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 กลุ่ม

อินตราฟได้การผลิตวีซีดีข้อมูลเกี่ยวกับการรื้อถอนวัดอินเดียจำนวน 50,000 แผ่น เพื่อแจกจ่ายให้กับประชาชนทั่วไปและอัปโหลดข้อมูลดังกล่าวบนสื่ออินเทอร์เน็ตอีกด้วย (Susan Leong, 2009)

นอกจากนี้กลุ่มชาวมมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียยังมีการใช้พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตอย่าง blogs ในการตั้งกระแสวิพากษ์วิจารณ์การเคลื่อนไหวของกลุ่มอินตราฟ โดยมีการเชิญชวนให้เข้ามาร่วมในการชุมนุมประท้วงการจัดตั้งกลุ่มแสดงความคิดเห็นบนพื้นที่สังคมออนไลน์และมีการอัปโหลดสถานการณ์และข้อมูลข่าวสารอย่างต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตามกลุ่มอินตราฟได้แสดงให้เห็นถึงขบวนการเคลื่อนไหวในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางสังคมและวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมมาเลเซีย การเคลื่อนไหวของกลุ่มอินตราฟจึงมีบทบาทที่ค่อนข้างแตกต่างจากแนวร่วมเบอร์เซะเนื่องจากเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิทธิทางเชื้อชาติและศาสนาทำให้มีข้อจำกัดในการสร้างการสนับสนุนจากชาวมมาเลเซียเชื้อชาติอื่น การขยายการสนับสนุนของกลุ่มอินตราฟจึงต้องพึ่งพิงองค์กรระหว่างประเทศเพื่อกดดันรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาโดยเฉพาะรัฐบาลอังกฤษ รัฐบาลอินเดียและกลุ่มคนอินเดียพลัดถิ่นในประเทศต่างๆ นอกจากนี้การเคลื่อนไหวของกลุ่มอินตราฟยังได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกี่ยวกับการสร้างความตระหนักรู้ของชาวมมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียต่อพรรคสภาชาวมมาเลเซียเมื่อชาวมมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียส่วนใหญ่เลิกสนับสนุนพรรคสภาอินเดียชาวมมาเลเซียเนื่องจากไม่สามารถปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้

องค์กรเสียงประชาชน (Voice of the Malaysian People) หรือที่รู้จักกันในชื่อ SUARAM (Suara Rakyat Malaysia) ก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2532 ประกอบด้วยนักเคลื่อนไหวขององค์กรพัฒนาเอกชนผู้ที่เคยได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act-ISA) และสมาชิกในครอบครัวของผู้ที่เคยได้รับผลกระทบจากกฎหมายดังกล่าว ซึ่งถูกจับกุมใน พ.ศ.2530 จากเหตุการณ์ปฏิบัติการลาลัง (Operation Lalang) (AzeemFazwan Ahmad Farouk, 2004) มีเป้าหมายเพื่อปกป้องและสนับสนุนประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนตามหลักสิทธิมนุษยชนสากล

กระตุ้นให้รัฐปรับปรุงแก้ไขการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่มีความเกี่ยวข้องกับสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรณรงค์ให้ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีลักษณะของการให้อำนาจรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงสูงมากในการรักษาความมั่นคงของชาติ ซึ่งสิทธิพิเศษที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ 1) การคุมขังโดยปราศจากการไต่สวน 2) การคุมขังโดยไม่จำกัดเวลาและปราศจากไต่สวนอย่างเปิดเผย 3) เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่า บุคคลที่ถูกจับกุมได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาในระยะเวลาต่อมา

กฎหมายความมั่นคงภายในได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลในการควบคุมฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง และควบคุมการใช้สิทธิและเสรีภาพทางการเมืองของประชาชนอีกด้วย ตลอดระยะเวลาที่ล่วงเลยมาสองทศวรรษที่ผ่านมาองค์กรเสียงประชาชนมีกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่แบ่งออกเป็นสองช่วงคือ ช่วงแรก พ.ศ.2532-2540 ซึ่งเป็นช่วงวางรากฐานขององค์กรและพัฒนาแนวคิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และช่วงที่สอง พ.ศ.2540-2552 ซึ่งเป็นช่วงที่การเคลื่อนไหวทางการเมืองกว้างขวางและเข้มข้นมากขึ้น (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ, 2556)

ในช่วงแรกของการก่อตั้ง องค์กรเสียงประชาชนได้ให้ความสำคัญกับประเด็นสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง โดยเฉพาะการปกป้องประชาชนจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ต่อมาได้มีการขยายเป้าหมายให้กว้างขึ้นครอบคลุมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนด้วย ปัจจัยสำคัญที่ทำให้องค์กรเสียงประชาชนขยายตัวและได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายคือการสร้างเครือข่ายกับองค์กรในประเทศและระดับนานาชาติ องค์กรเสียงประชาชนได้เคยทำงานร่วมกับขบวนการปฏิรูปโดยทำหน้าที่ในการเผยแพร่ข้อมูลทางด้านสิทธิมนุษยชน การเข้าร่วมเป็นเครือข่ายกับขบวนการปฏิรูปซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็นแนวร่วมทางเลือก ทำให้ องค์กรเสียงประชาชนได้รับการสนับสนุนอย่างใกล้ชิดจากพรรคการเมืองฝ่ายค้าน และมีเครือข่ายผู้สนับสนุนในประเทศมากขึ้นนอกจากนี้องค์กรเสียงประชาชนยังได้มีการทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคมต่างๆ

เนื่องจากองค์กรเหล่านี้มีลักษณะที่ยืดหยุ่นและไม่ได้เป็นทางการจึงทำให้มีประสิทธิภาพเมื่อมีการทำงานร่วมกันตัวอย่างเช่น มีการร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ในมาเลเซียก่อตั้ง คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของมาเลเซีย ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการเคลื่อนไหวเรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียและทำให้ได้รับการยอมรับจากภาครัฐและภาคเอกชนมากขึ้น และเพื่อให้สามารถทำงานได้ครอบคลุมมากขึ้นองค์กรเสียงประชาชนมีการขยายสาขาจากสำนักงานใหญ่ในรัฐสลังงอร์ไปยังรัฐปีนังและรัฐยะโฮร์อีกด้วย

นอกจากนี้ได้มีการทำงานร่วมกับองค์กรทั้งระดับภูมิภาคและในระดับนานาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยการทำงานผ่านเครือข่ายที่เป็นองค์กรระดับภูมิภาค เช่น Forum for Human Rights and Development (FORUM Asia) และ Asian Human Rights Commission (AHRC) (HooiKhoo, 2015) การเผยแพร่ข้อมูลทางด้านสิทธิมนุษยชนผ่านกิจกรรมและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ก็เป็นบทบาทสำคัญที่ทำให้องค์กรเสียงประชาชนได้รับการยอมรับและเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะการตีพิมพ์รายงานประจำปีด้านสิทธิมนุษยชนและเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน ซึ่งอยู่ในกรอบของกฎบัตรสิทธิมนุษยชนมาเลเซีย พ.ศ.2536 โดยเริ่มจากการประชุมขององค์กรพัฒนาเอกชนมาเลเซียที่ได้จัดขึ้นในวันที่ 24 เมษายน พ.ศ.2537 ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์เพื่อเป็นการรายงานเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งในระยะแรกจะเป็นการประมวลสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน ต่อมาก็เป็นสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซียด้วย ตั้งแต่นั้นมาก็ได้กลายเป็นรายงานประจำปีที่มีการตีพิมพ์ทุกปีโดยผู้หน้าที่หลักคือองค์กรเสียงประชาชน ในขณะที่เดียวกันก็ยังทำหน้าที่ในการเฝ้าระวังให้กับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (Human Right Commission of Malaysia-SUHAKAM) เพื่อสนับสนุนและปกป้องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย (HooiKhoo, 2015) องค์กรเสียงประชาชนยังมีกลุ่มเครือข่ายย่อยคือ “เพื่อนของ SUARAM” (Friend of SUARAM-FOS) ซึ่งมีสมาชิกเป็นประชาชนอาสาสมัครที่ต้องการมีส่วนร่วมในการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ยังได้ใช้สื่อสังคมออนไลน์และอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือหลักในการทำข้อมูลให้เป็นปัจจุบัน การเผยแพร่แถลงการณ์ การเสนอข้อร้องเรียน การระดม

มวลชนและการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนอินเทอร์เน็ต และเครือข่ายสังคมออนไลน์จึงเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังในการสนับสนุนการทำงาน กลุ่มองค์กรเคลื่อนไหวภาคประชาชนอย่างมากในการส่งเสริมการตระหนักรู้ถึงสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาพบว่าบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ.2550-2555 ได้มีการขยายตัวอย่างชัดเจนโดยเฉพาะการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวที่มีขนาดใหญ่และมีความต่อเนื่องหลายครั้งในช่วงเวลาดังกล่าว โดยได้รับอิทธิพลมาจากการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูป (Reformasi) ในช่วงทศวรรษ 2540 ที่ออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องการปฏิรูปทางการเมืองความขัดแย้งของผู้นำทางการเมือง และการสนับสนุนจากกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน องค์กรภาคประชาสังคม และองค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งมีความไม่พอใจต่อการบริหารงานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ทั้งนี้ในแต่ละกรณีศึกษาก็มีบทบาทและปัจจัยที่ส่งเสริมการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนที่มีความแตกต่างกัน

กรณีศึกษาแรกคือ แนวร่วมเบอร์เซะ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซะเติบโตได้แก่ การผลักดันข้อเรียกร้องที่เป็นประเด็นร่วมของทุกกลุ่มในสังคมซึ่งขยายออกไปมากกว่าประเด็นทางเชื้อชาติและการปรับเปลี่ยนบทบาทผู้นำของแนวร่วมเบอร์เซะ ทั้งสองปัจจัยนี้ส่งผลให้เกิดการขยายตัวของผู้สนับสนุนที่เพิ่มมากขึ้นจากทุกกลุ่มในสังคมไม่ยึดติดกับเชื้อชาติและการเลือกข้างทางการเมืองด้วยการเป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่เรียกร้องเพื่อชาวมาเลเซียทั้งมวล

สำหรับกลุ่มอินตราฟซึ่งมีเป้าหมายสำคัญคือการปกป้องสิทธิของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียจากการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบในมาเลเซียโดยเฉพาะในประเด็นความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจและการละเมิดสิทธิทางวัฒนธรรมและศาสนา ถึงแม้ว่าจะเป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่มีข้อจำกัดเฉพาะเชื้อชาติแต่ก็ได้มีการผลักดัน

ข้อเรียกร้องดังกล่าวให้ไปเป็นประเด็นระหว่างประเทศทำให้ได้รับความสนใจจากรัฐบาลมากขึ้นและกลุ่มสุดท้ายในกรณีขององค์กรเสียงประชาชนมีลักษณะเด่นที่สำคัญคือการสร้างแนวร่วมและเครือข่ายกับองค์กรทั้งในประเทศและระดับนานาชาติ เพื่อ เผยแพร่ข้อมูลทางด้านสิทธิมนุษยชนให้ประชาชนรับทราบในวงกว้างผ่านทั้งการรณรงค์ให้ความรู้และกิจกรรมการเคลื่อนไหวซึ่งทำให้ชาวมาเลเซียเห็นความสำคัญของสิทธิมนุษยชน

โดยเฉพาะสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองนอกจากนี้ทั้งสามกรณีศึกษา ยังได้ใช้ประโยชน์จากความแพร่หลายของสื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับบทบาทของการเมืองภาคประชาชนให้กับชาวมาเลเซียสื่อสังคมออนไลน์ได้ทำหน้าที่ในการส่งผ่านวาทกรรมทางการเมืองให้แพร่กระจายออกไปสู่ประชาชนและเป็นการเปิดพื้นที่ทางการเมืองใหม่ๆ มีบทบาทสำคัญในการเปิดกว้างการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นและยังมีประโยชน์ในการระดมมวลชน เพราะสามารถเข้าถึงประชาชนทั่วไปได้อย่างแพร่หลาย

นอกจากนี้ปรากฏการณ์จากสื่อสังคมออนไลน์สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาของการก้าวสู่การเป็นประชาธิปไตยในมาเลเซีย เนื่องจากความสิ้นไหลของข้อมูลข่าวสารที่เป็นอิสระเป็นตัวแสดงที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งให้กับระบอบประชาธิปไตยปัจจัยเหล่านี้ล้วนมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในการช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- ประกาศปีนตบแต่ง. 2552. **กรอบการวิเคราะห์การเมืองแบบทฤษฎีขบวนการทางสังคม**. เชียงใหม่: มูลนิธิไฮนริคเบ็ลล์สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้.
- อภิเชษฐ กาญจนดิฐ. 2556. “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ.1989-2009)”. **มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ**7(2): 4.
- Abdul Rashid Moten. 2011. “Changing political culture and electoral behavior in Malaysia”. **Asian affairs: an american review**, 38(1), 39-56.
- Anantha Raman Govindasamy. 2015. “Social movements in contemporary Malaysia: the cases of BERSIH, HINDRAF and Perkasa”. In M. Weiss (Ed.), **Routledge handbook of contemporary Malaysia** (pp. 116-126): London: Routledge.
- Asha Rathina Pandi. 2014. “Insurgent space in Malaysia: Hindraf movement, new media and minority Indians”. **International Development Planning Review**, 36 (1), 73-90.
- Azeem Fazwan Ahmad Farouk. (2004). “Social Capital, Civil Society and Democracy : The Case of Selected Malaysian Civil Society Organizations”. **Kajian Malaysia**, 22(2), 1-22.
- Farish Ahmad Noor. 2008. The Hindu Rights Action Force (HINDRAF) of Malaysia: communitarianism across borders?.: S.Rajaratnam School of International Studies, Nanyang Technological University.
- Funston, N. J. 2001. “Malaysia Developmental State Challenged”. In N. J. Funston (Ed.), **Government & politics in Southeast Asia** (pp. 160-202). Singapore: ISEAS.

Julian C. H. Lee. 2010. **Islamization and activism in Malaysia.**

Singapore: ISEAS Publications, Institute of Southeast Asian Studies.

Lee Hock Guan. 2008. “Malaysia in 2007: Abdullah administration under siege”. **Southeast Asian Affairs**, 2008(2008), 187-206.

Mohamed Nawab Mohamed Osman. 2007. “Marginalisation and the Indian community in Malaysia”.RSIS Commentaries, 3.

Susan Leong. 2009. “The Hindraf saga: media and citizenship in Malaysia”. Paper presented at the Communication, Creativity and Global Citizenship: Refereed Proceedings of the Australian and New Zealand Communications Association Annual Conference, edited by Terry Flew, Brisbane.